Ч. 274. Неділя 18 (5) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Положене на Угорщині. — Внутрішні відносини в Росиї. — З фінляндского сойму. — Росийско-японьска війна.)

Положене на Угорщині стало вже того рода, що для правительства і правительственної партиї нема вже иншого виходу, як заапелювати до народу. Пос. Раковский заявив на вчерашнім засіданю палати послів іменем своєї партиї (народної), що стоїть на основі виключно давного реґуляміну і доти лиш ушанує зарядження президента, доки они будуть держати ся давного реґуляміну а супротив всякого насильства єго партия буде ставити як найзавзятійший опір. Також і закони, котрі би ухвалено на основі нового реґуляміну, стрітять ся з як найбільшим опором єго партиї, навіть коли би обманений король санкціонував ті закони. На то — як вже звістно з депеш — заявив президент міністрів, що, чи опозиция допустить до ухвалення провізориї чи ні, нові вибори відбудуть ся.

Нема й сумніву, що дотеперішний стан в угорскім парляменті не може довго тревати. Опозиция — як то показало оногдашне голосоване над виданем посла Ленделя комісиї нагани — має поважне число голосів, бо 161, супротив 237 голосів правительственної партиї і з нею треба числити ся. Так сильної опозициї не можна зацитькати хоч би й заостреним реґуляміном, скоро він ухвалений без єї згоди. Отже нема иншої ради, як віднести ся до народу, нехай він порішить. А припустім, що при нових виборах опозиция вийде в такій самій силї, що й доси, та й так само завзята: щож в такім случаю? Отсе єсть іменно той вельми замітний прояв, котрий характеризує ту фазу, яку переживає тепер угорский а з ним і взагалї европейский парляментаризм.

Чи можна в Росиї сподївати ся конституциї або хоч би якої небудь участи суспільности в управі держави? Тими многими вістями про конституцийний рух в Росиї, які тепер надходять майже що дня і з ріжних сторін росийскої держави, не треба давати ся баламутити. Се лиш хвилевий прояв тих змагань, якими дїйстно одушевляє ся часть росийскої інтелїґенциї, а хвилевий длятого, що ослабла хвилево тота рука, що здавен давна гнете і душить всякий свобідний рух в Росиї. Можна навіть припускати, що надіями на якісь реформи отворено умисно заздалегідь вентиль безпечности, щоби на случай дальших неудач на війнї уникнути можливих розрухів в Росиї. Вже тепер говорять, що цар анї не думає пожертвувати самодержавіє в користь конституциї; він готов пристати на якісь реформи, але лиш такі, котрі би не зміняли теперішного устрою державного. Найбільшим противником не лиш конституциї, але й всяких реформ має бути вел. кн. Сергій, дотеперішний ґен. ґубернатор Москви. Доси ще не потвердила ся вість, мов би він мав уступити зі свого становища, а коли-б і уступив, то всякий свобіднїйший рух мав би в нїм в Петербурзї найбільшого противника. А цар Николай не той чоловік, котрий міг би енерґічно ставити опір могучим членам своєї родини і котрий би готов сам взяти в свої руки керму держави серед змінених відносин, а радикальної зміни безперечно налякалась би й сама росийска суспільність. Длятого можна що найбільше сподївати ся в неконче далекій будучности лиш якихсь реформ і то не великих.

З Гельзінґфорсу доносять, що більшість членів фінляндского сойму зложила оногди петицию на руки президентів чотирох сенатів, в котрій сказано, що з поминенем фінляндского сойму видано ряд розпоряджень і заряджень нарушаючих глубоко правний порядок краю, а викликуючих забурене суспільного порядку і нарушаючих права і привилеї горожан. Пе-

ЗОЛОТЕ СЕРЦЕ.

(З нїмецкого — Йоганнеса Ставі'ого.)

(Дальше).

Старий учитель поглянув на подругу свого житя майже з гнївом за єї бесїду. Відтак сказав:

— Поговоримо о тім по обіді. Бо на обід мусиш на всякий спосіб лишити ся.

— Нї, Матію, і на обід не лишу ся. Маєте службу дома?

— Лише малу дївчину.

— То досить. Она рознесла би по цілім селї найнеімовірнїйші річи, коли би побачила мене з вами при столї —

Але тепер Губер таки на добре розгнївав ся.

— Село, все то село! Немов би то жило ся лише для иньших людий на сьвітї. Чейже я старого приятеля.... Ага, прийшло менї на гадку! Дївчина ще тебе цілком не бачила. Ти якоро перебереш ся на горі в комнатцї, а твоі старі річи сховаємо. Тодї можеш спокійно сидїти у мене в комнатї аж до пополудневого поїзду. Ліза не буде нїчого причувати і буде тебе уважати за чужого туриста.

Гохштеттер уступив тепер. Він пійшов за Каролем на піддаше, аби там переодягти ся. Тимчасом учитель хотів вибрати для свого старого приятеля пару старих чобіт.

Коли відтак Кароль і Гохштеттер відійшли, сказала пані Губер до чоловіка:

— Але чи ви оба, ти і Кароль, не зуживаєте вашої доброти для чоловіка, котрий на неї не заслугує?

— Але-ж жінко, мій старий приятель —

— То вже давно було. Чого він не міг наробити в тім часї? Той чоловік не подобаєсь менї. Як скоро старав ся він відійти. Просто, немов би полїция була на єго слїдї.

Лице старого учителя насупило ся.

— Знаєш, чому він так спішив ся? — спитав він так остро, як то взагалї було у него можливо. — Бо він замітив, що ти єму не рада. Бідний чоловік має також свою гордість.

З тими словами вийшов глядати чобіт, а пані Губерова, хитаючи головою, пійшла до кухнї, аби приладити обід.

При столї споглядала потайки заєдно на дивного гостя, що сидів між єї мужем і сином. Він дуже добре виглядав в Каролевім сурдутї, обголене Каролевою бритвою лице було вправдї марне, але видавало ся взагалї цїлком добре на лице урядника або заможного купця. Як справно держав він ніж і вилки, як розумно умів він говорити! Пані Губерова не довіряла тому Францови Гоштеттерови чим раз більше. Коли такий чоловік зійшов аж на волоцюгу, то причиною того мусїло бути вже цїлком щось злого. Наймовірнїйше мусів він допустити ся якогось злочину, відсидїв кару і відтак очивидно не найшов між порядними людьми нїякого занятя. Шкода одїня, яке єму Кароль подарував і цїлком ще добрих батькових чобіт. Певна річ, що оба золоті серця мусїли єму дати й гроший. Немов би такому чоловікови можна помогти! Він же прогуляє зараз всьо, що так несподївано дістав і за кілька днїв буде знов на давнїм місци.

Пані Губерова сердечно радувала ся, коли дивний гість вибрав ся на дворець. Она подала єму на прощане руку, аби не обидити мужа, але зробила досить квасний вид при тім.

Оба мужчини проводили Гохштеттера на дворець. Приятелї молодости запустили ся в розмову про дивні спільні спомини, Кароль ішов побіч них і думав про ту стрічу вітця з своїм товаришем. Вкінци вмішав ся до розмови.

— Вже дворець. Коли би вам у Відни не пощастило ся, пане Гохштеттер, то вертайте спокійно до нас. Я напишу відтак до ґрафа про вашу справу. В єго великих посїлостях чей найде ся де яке місце писаря для вас.

Гохштеттер стиснув руку молодого чоловіка, поглянув єму вдячно в очи і сказав:

— Ви сказуєте менї богато довіря, молодий пане. А коли-б я не варт був вашого поручення?

— Тодї показалось би, що я не знаю ся на людях. Але на таке можна відважити ся. Инакше нїхто не міг би для другого нїчого доброго зробити.

— Так, так! — крикнув старий Губер одушевлений. — То добре сказано! Я знав, що мій Кароль і я погодимо ся все.

Они війшли до малої ждальнї на двірци. Гоштеттер купив білет при касї, подякував ще раз своїм добродіям і вийшов відтак на перон.

тиция вичисляє ті зарядження і зазначує, що фінляндска суспільність внаслідок тих розпоряджень суперечних з законами перейшла дуже тяжку пробу. Петиция домагає ся, щоби сойм як найскорше предложив зарядженє в цїли заведеня контролї адмінїстрациї та охорони правного і суспільного порядку.

З Токіо доносять: Командант третої ескадри дав знати, що дві фльотилїї торпедовцїв заатакували дня 14 с. м. около пів до 4 год. рано серед сніговицї корабель „Севастополь" і другий корабель российский. Всї торпедовцї з виїмкою одного, котрого доси брак, вернули в добрім станї. Рано дня 14 наша стация розвідуюча і вартовий корабель донесли, що задна часть „Севастополя" пішла на 3 стопи глубоко у воду. В ночи на 15 с. м. шість відділів торпедовцїв острілювали без перерви від 12 години в ночи до 3 рано „Севастополь", канонїрку „Отважний" і ще один корабель. Дальших вістий доси нема, однак стация розвідуюча доносить з дня 15 с. м. о 9 год., що задна часть „Севастополя" пішла ще глубше під воду, так, що рура торпедова єсть під водою.

Новинки.

Львів дня 17-го грудня 1904.

— **Наданє презенти.** Ц. к. Намістництво надїлило презентою о. Домет. Бородайкевича гр.-кат. пароха в Лдзїнім на опорожнену парохію цїсарского наданя в Ракові.

— **Руский театр** по гостинних виступах в Перемишли прибув вчера до Львова і розпочинає нинї т. є. в суботу представленя. На перший раз пійде драма Степенка „В народї". Білети на представленя можна набувати в товаристві „Руска Бесїда", в „Народнїй Торговли", а вечером перед представленєм при касї в сали Gwiazd-и при улици Францишканьскій.

— **Нещастна пригода.** З Лодзи, в Королївстві Польскім доносять, що в однїй тамошнїй жидівскій лазни загоріло 31 дїтий, учеників хайдеру, з котрих 28 удало ся привести до житя, але 3 померло.

— **Огнї.** Три селяньскі загороди упали жертвою пожару сими днями в селї Деревни, жовківского повіта. Шкода виносить до 3600 К.

— **На кару смерти через повішенє** засудив онногди трибунал суду присяжних в Яслї Якова Бялоня, селянина з Кригу, горлицкого повіта, обжалуваного о убитє своєї жінки, матери чотирнайцятеро дїтий.

— **Страшний морд.** З Дрездна в Саксонії доносять: Недалеко Дрездна доконано страшного морду, котрого жертвою упало семеро людий. Іменно убито властителя більшої посїлости Оберштайна, єго жінку, троє дїтий і двоє внуків. Убийник підпалив відтак двір і угік. О доконанє того морду підозрівають зятя убитого Оберштайна.

— **Під колесами поїзду.** З Бялої доносять: Онногди найдено на зелїзничім шляху в Бабицях трупа незвістного мужчини, в віцї до 20 літ, котрого переїхав зелїзничий поїзд, що ішов з Подгуржа до Осьвенцима.

— **Намірене самоубийство** засудженого на смерть у вязници. В суботу минувшого тиждня засудив — як звістно — львівский трибунал суду присяжних селян з Маґерова: Петра Клебу і Максима Пилипова за скритоубийчий морд, доконаний в липни с. р. в Маґерові на особі Пилипа Лози і селянина Федька Лозу, брата убитого за намову до злочину, на кару смерти. По засуді зголосили ся Клеба і Пилипів до предсїдателя розправи і подали, що убийства допустили ся в наслїдок намови Федька Лози. Пилипа Лозу убили колами, а голову відрубав трупови брат єго, Федько. Вість о тих зізнанях подїлала так сильно на Лозу, що онногдашної ночи пробовав відобрати собі житє в арешті, повісивши ся на простирали прикріпленім до решітки вікна. Однако ще в час учули другі арештанти сидячі разом з Лозою в однїй казни его хорхіт і відвязавши простирало, уратували его від самоубийчої смерти.

— **В нападї божевільства** появив ся дня 12 с. м. на дворци зелїзничім у Вадні па Угорщинї властитель більшої посїлости Конрадин де Больок і уоружений трема револьверами почав стріляти до присутних на дворци осіб. Кількоро людий зранив, зчинила ся метушня і післано по жандармерию. Два жандарми, котрим Больок грозив також револьвером, вистрілили до божевільного. Поцїлений в голову і груди, упав нещастний трупом на місци.

— **З Яворова** доносять, що завтра т. є. 18 с. м. відбудуть ся там в сали польского товариства Sokół І-ші загальні збори філії львівского товариства гімнастичного „Сокіл". Рано буде богослуженє, по полудни о годинї 4-ій розпічнуть ся загальні збори, а вечером о годині 8-ій відбуде ся концерт.

— **Убийство.** Від Рудок пишуть: Дня 14 с. м. вечером забив хтось на дорозї в скритоубийчий спосіб Гаврила Хомицкого, господаря з Новосїлок гост. коло Рудок. Убийник засїв ся мабуть за вербою і коли покійний повертав до дому (бо того дня вибирано тут війта) колом розбив єму голову так, що на місци упав трупом. Судова комісия має перепровадити обдукцию, а жандармериа слїдить за убийником.

— **Краєва вистава на Буковинї.** Онногди відбуло ся в Черновцях засїданє відпоручників краєвої управи, краєвого видїлу, релїгійного фонду, міскої ради і торговельної палати, в справі проєктованої буковиньскої вистави краєвої в 1906 р. Делеґати заявили ся за потребою устроєня вистави, бо того року мине 20 літ від послїдної краєвої вистави на Буковинї. Що до покритя коштів, то делеґат краєвої управи обіцяв поміч з державних фондів, а також релїгійний фонд і торговельна палата причинять ся до устроєня вистави. Важнїйшою справою єсть виставова площа. Найдогіднїйшим був би міский огород, з яким межує розлога толока. На толоці могла би станути часть павільонів, а прочі в парку, але чи місто згодить ся відступити парк на півтретя місяця і через те

Коли оба Губери вийшли знов з дворця, відозвав ся отець:

— Дивись ся, Кароль, там ідуть Гельріґлї. Знаєш, той ревматичний пан, з котрим я все в шахи граю!

Кароль поглянув на дорогу ведучу з Вольфсбруґ і побачив крісло на колесах, котре віз перед собою паробок в селяньскій одежи. На кріслі сидів малий, згорблений чоловічок, а побіч него ішла молода дівчина, оперши ся одною рукою о бічне поруче крісла. Бистрі очи молодого чоловіка побачили мимо досить великого віддаленя на перший погляд, що обголене лице недужого було злобне і невдоволене і що молода дівчина була дуже хороша.

— Ходи, Кароль — наставав отець — мушу тебе їм представити. Той бідний чоловік терпить вже так від десятьох літ. Що єму поможуть єго гроші і хороша вілля, яку він виставив собі перед трема літами за селом під лїсом! Одинокою приємностию єго житя єсть то, коли може виграти від мене партию шахів.

— І ви очивидно позваляєте єму вигравати? — спитав Кароль розсїяно.

— О нї, то він сейчас пізнає і тодї стає грубий.

Між тим оба дійшли до малого товариства. Коли отець Губер представив гордо свого сина, поглянув чоловічок в кріслї прошибаючим поглядом на високу стать доктора.

— Граєте в шахи?

— Очивидно. Ще від дитиньства.

— Добре. Відвідайте, коли маєте охоту.

По тих словах обернув ся Гельріґль до старого Губера, котрому почав дуже живо пояснити дивний случай в грі, який нинї рано найшов в однїй старій книжці про гру в шахи. Але учитель слухав лиш на половину.

Коли він перед хвилею знакомив обоє молодих людий між собою, стало єму може перший раз ясним, як хорошою була Анна Гельріґль. Правдива нїмецка дівчина: білява, синьоока, струнка, а при тім повновида. Як Кароль нинї рано сказав? Менї сподобалась би правдиво нїмецка дівчина. Трохи неспокійний поглянув на обоє молодят, що ішли по другій сторонї крісла. Коби лиш не було з того якого нещастя! Гельріґль був злобний, слабовитий і самолюбний чоловік, крім того був скупий і мав приємність мучити людий, що єго окружали.

— Менї здаєть ся, що ви мене цїлком не слухаєте, пане Губер? — воркнув недужий нараз нетерпеливо, перериваючи своє оповіданє.

Учитель стрепенув ся.

— Противно, слухаю пане Гельріґль. Лише не можу собі так з памяти того добре представити. Мусите менї то найблизшим разом показати наглядно.

3.

В сїльскій коршмі в Вольфсбруґ становив в найблизших днях учитель і єго син постійний предмет розговорів. Іменно люди, що тут сходили ся по тяжкій денній праци, обговорювали при склянцї вина і люльцї велику новину, а то поворот „золотого сердечного хлопця", як доктора Губера назвали в цїлім селї, і при тих розмовах люди тї подїлили ся на два табори. Прихильні були погляду, що остаточно для цїлого села то велика честь, коли один із Вольфсбруґу став ученим паном і займає в домі ґрафа таке поважне становище, що міг би був їхати з ним до Парижа, коли би був хотїв. Противна партия під проводом одного з маючих місцевих селян, котрого син призначений був також до науки, але перепав, винаходила на молодім Губері всїлякі недостачі. Істория з їздою до Парижа була імовірно лише простою самохвальбою. Коли хто має нагоду їхати до Парижа безплатно, то таки поїде там, инакше був би дурний. Правда, „золотий сердечний хлопець" виглядав на дурного, бодай на так дурного, як єго отець, золоте серце. Атже цїла історія з волоцюгою, котрого прибрали оба як пана, вказує найлїпше на їх дурноту. Стара Катерина, що мешкала напротив школи і помимо своїх сїмдесятьох лїт мала найбистрійші очи в цїлім селї, вивела то на дневне сьвітло. Она в тім панї, котрого оба Губери в днї, коли син приїхав, відводили на дворець, пізнала цїлком певно волоцюгу, що рано того самого дня обходив цїле село, а коло полудня знов появив ся і пійшов простісенько до учителя. Одїнє, яке він мав на собі по полудни, стара Катерина не знала. З того виходило, що то одїнє мусїло походити з куфра пана доктора, бо впрочім стара Катерина знала з одежи старого Губера кождий найдрібнїйший кусник. Такі люди, як оба Губери, були властиво небезпечні. Хто був винен тому, коли волоцюга уживав свого доброго одїня на то, аби від людий вимантювати гроші? Лише ті, що дали єму то одїнє. Злодїй, чи жебрак, нехай буде одїтий так, як на то заслугує, аби кождий міг перед ним стеречи ся.

В наслїдок таких говорень при шинковім столї глядїли на Кароля тут і там, де він відновлював стару знакомість, косо. Він почув і неоден глумливий натяк. Але він нїчого не замітив. Він впрочім вдавав ся з тими людьми лише задля свого вітця, говорив до них і відповідав, не знаючи добре, що говорить і чого слухає. Як у снї ходив поміж тими людьми. Тверезий був лиш тодї, коли лежав на горі в лїсї під дубом і приглядав ся мурашкам, що поміж стебла трави швидко сюди й туди бігали, коли в ночи стояв коло свого вікна і глядїв на небо, на котрім так хорошо сьвітили звізди лїтної ночи, а перед усім, коли був коло Анни Гельріґль.

При першім поглядї, який єго стрітив з великих синїх очий білявої дївчини, любов заволодїла серцем молодця. Тепер стояв цїлковито під єї впливом.

Кождого дня проводив свого вітця до Гельріґлїв. Там грав насамперед трохи в шахи. Коли партия скінчила ся, то лучало ся майже все так, що при шахівници оставали лише оба старі, а Кароль і панна Гельріґль проходжували ся живо, розмовляючи поміж корчами рож по великім огородї, що простягав ся поза віллею.

Про любов нїколи не говорили, а мимо того лиця обоїх молодих людий горіли, їх очи

позбавити населене сьвіжого воздуха. Вистава мала би бути отворена в місяцях серпни і жовтни, а будова павільонів та уставлене виставових предметів тревало би 6 тиждцнів. Засїдане делегатів покінчило ся ухвалою, просити міску раду о відступлене парку на виставову площу.

— Марийскі торжества в Римі покінчили ся дня 8 с. м. торжественним богослуженєм в базиліці сьв. Петра, відслуженим Сьв. Отцем Пієм X. і коронациєю образу Пресьв. Діви в каплици Хору. Церква сьв. Петра була того дня переповнена вірними. На трибуні, призначеній для осіб з пануючих родин, сиділи: ґрафиня Трані, сестра бл. п. цїсаревої австрийскої, ґр. Барді, ґраф і ґрафиня Еі, діти ґр. Касерти, кн. Ліхтенштайн (архікн. Елисавета) з мужем і родиною. Папа явив ся в церкві о 10 год. несений на sedii gestatorii, виїмково лише тоді, аби вірні могли его бачити. З Єго появою Італіянці почали з одушевленєм плескати в долоні, однак та голосна овация, не люблена Сьв. Отцем, сейчас притихла. За Папою вийшли кардинали і епископи, а між ними наш митрополит Шептицкий. Похід дійшов до каплиці Хору, де знято заслону з образу Пр. Діви Мариї, на якім вже красувала ся корона з 12 брилянтових звізд. По віправленю молитов Папа всів знов до sedii і занесений до головного престола вийшов з sedii і заняв місце на папскім престолі, над котрим блестів чудово гаврний вінець електр. сьвітла. Сейчас почала ся служба Божа з двома Євангеліями в західнім і всхідним обряді. Мимо легкої перестуди, Папа відправляв службу Божу піднесеним і чистим голосом, а вкінци поблагословив вірних. Богослужене тревало пять годин. Підчас того сьпівав хор під батутою о. Пероcі'ого. В церкві була також родина Папи в окремій трибуні, а в трибуні дипльоматів сидів австро-угорский амбасадор ґр. Сечен з сином в угорских народних строях. Вечером знов того дня величаво цїле місто Рим ілюміновано, лише палата італїяньского короля була темна. Величаво осьвітлено площу Іспаньску, на якій стоїть статуя Непорочно Зачатої. Фасада церкви сьв. Петра за велика, аби тисячі електричних лямпок могли були ї в цілости осьвітити. Рух в попередних днях і того дня в Римі був незвичайний, бо з цілого католицкого сьвіта прибули тоді до Риму несчислені тисячі вірних.

† Помер Михайло Куличковский, властитель більшої посїлости з Ґоголини на Буковинї, член руского „Народного Дому“ в Чернівцях і инших руских товриств, дня 9 с. м., в 75-ім роцї житя.

— В своїй хатї своя правда і сила і воля! Родимцї! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільнї прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в треге до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам доверщити сей храм, а станесь він певно осередком орґанїзациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-короновi позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а ґімн. „Сокіл“ у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 16-го грудня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·75 до 8·90; жито н. 6·70 до 6·80; овес 6·80 до 7·—; ячмінь пашний 6·50 до 6·80; ячмінь броварний 7·25 до 7·40; ріпак 10·50 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 6·80 до 7·—; бобик 6·80 до 7·25; гречка 7·50 до 8·—; кукурудза нова 8·60 до 8·75; хміль за 56 кільо 230·— до 240·—; конюшина червона 65·— до 85·—; конюшина біла 55·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 17 грудня. Приїхав тут нинї рано ґраф Тіша.

Будапешт 17 грудня. Ходить чутка, що угорский парлямент має бути розвязаний в перших днях сїчня.

Будапешт 17 грудня. Говорять, що перед сьвятами буде зроблена одна проба ухваленя провізориї буджетової, а скоро то не удасть ся, сесия буде відрочена, а розвязане парляменту наступить в перших днях сїчня.

Будапешт 17 грудня. Угорске бюро кореспонденцийне увзглядняючи вислїд нинїшної авдиенциї ґр. Тіши у Цїсаря доказує, що угорский парлямент збере ся в понедїлок послїдний раз в сїм роцї, а відтак аж з початком сїчня. Дня 4 або 5 сїчня парлямент буде розвязаний, а відтак відбудуть ся зараз вибори. Ґр. Тіша вертає нинї назад до Будапешту, де вечером буде в клюбі лїберальнім.

Льондон 17 грудня. „Daily Mail“ доносить, що не лиш дуже богато вугля анґлїйского, але й тисячі тон динаміту, ґранатів, муниції і иньших материялів вибухових вислано з Анґлїї на кораблях до всхідної Азиї для Росиї. „Daily Telegraph“ доносить з Чіфу, що ґен. Штессель знову ранений кулею з карабіну, але рана не єсть тяжка. Давнїйша рана на голові гоїть ся. Японьскі кораблї беруть участь в бомбардованю кріпости. Оногди удало ся перевезти на лодках 1000 тон муки до Порт Артура. Росияни платять кождому властителеви джунки за сам переїзд по 300 фунтів.

Гельзінґфорс 17 грудня. Маґістрат проти завізваня ґубернатора відмовив скликане загальних зборів до ратуша в цїли вибору членів до комісиї войскової, мотивуючи ту ухвалу тим, що справа ще не вияснена. Управитель ґуберниї заявив на то, що маґістрат мусить виконати найвисшу постанову о обовязку служби войскової без всяких вияснень і приказав, щоби скликане згаданих зборів відбуло ся найдальше до дня 29 грудня під карою 1000 марок для предсїдателя і по 500 марок для членів маґістрату.

Чіфу 17 грудня. (Бюро Райтера). Прибувші тут з Порт Артура Росияни потверджують вість о затопленю росийских кораблїв военних і кажуть, що Японцї вже перед двома місяцями могли були то зробити, волїли однак, як здає ся, острілювати форти. Знищене росийских кораблїв вказує на то, що Японцї стратили надію здобути кріпость. В послїдних чотирнайцяти днях стратили Японцї 3 торпедовцї, з котрих третий затонув підчас нічного атаку дня 14 с. м. Підчас здобуваня „горба 203 метрів“ стратили Японцї 12.000 людий; горб той можуть однак ужити лиш за місце обсерваційне. З головних фортів доси анї один не піддав ся. В послїдних 14 днях прибули до Порт Артура 3 кораблї з муниціями і средствами поживи. Можна сподївати ся, що кріпость буде держати ся ще кілька місяців. Згаданї Росияни выїхали з кріпости підчас бурі і заметелї снїгової, а приїхали майже зовсїм закостенїлі і привезли богато депеш.

сьвітили ся, а голос одного або другого дивно дрожав — саме тоді коли була бесїда про найзвичайнїйші річи.

А раз одного особливо хорошого лїтного вечера, коли на небі ще сонце сьвітило, а запах цьвітів тяжко уносив ся у воздусї, лучило ся нагле, що Анна опинила ся на груди Кароля, а Кароль раз по раз цїлував молоду дївчину в біле чоло, напів замкнені очи, в лиця і уста.

Коли вкінци обоє прийшли до себе, поглянули собі насамперед трохи змішані в очи. Відтак погладила себе Анна рукою по волосю, немов би хотїла его упорядкувати і пара поступила кілька кроків, не говорячи до себе слова. Виглядало так, немов би наміряли дальше приходжувати ся, немов би нїчого не стало ся.

Вкінци перервав Кароль ту мовчанку. Положив руку на рамени любки і шепнув нїжно:

— Чи любиш мене, Анусю?

— Ах, як люблю! — відповіла трохи несьміло.

Єго стать випрямила ся і він з одушевленєм скрикнув:

— То ходи, люба! Скажемо то сейчас нашим родичам.

Але она поклала свою руку на его плечи, немов би бояла ся, що він може ї тут лишити і побіги півперек огорода просто до комнати.

— Нинї нї, Кароль — і завтра також нї.

Він дивив ся на неї здивований.

— Чому нї, серце?

Она опустила голову.

— Видиш, Кароль, я така щаслива, так... позволь менї на то ще лиш кілька днів. Бо коли станеш говорити з вітцем, тоді — прийде до борби.

— А то чому — Анно? Чейже я чогось учив ся, маю тепер добрі зносини і коли схочу, буду мати за пів року посаду, щож твій отець міг би мати против мене? Він жиє в приязни з моїм вітцем і поводить ся зі мною так вічливо, що ледве того можна надїяти ся від такого недужого і роздразненого в наслїдок болю чоловіка.

Білява головка дївчини ще більше похилила ся.

— Ти не знаєш мого вітця, Кароль. Він — то так тяжко говорити, щось таке про власного вітця — він не має доброго серця. З вами поводить ся він так лише тому, що потребує вас до граня в шахи. Але в души — він сьміє ся з твого вітця вже від давна, бо его називають золотим серцем, а тебе він просто ненавидить. Може бути тому, що ти такий здоровий і сильний. А від коли почув ту історию з волоцюгою, котрого ви так щедро обдарували —

— Той старий не був звичайним жебраком — замітив Кароль. — То шкільний товариш мого вітця, що так зійшов на біду.

— І я чогось такого здогадувала ся і так казала. Але отець не хотїв о тім навіть чути. — А хоч би й так було — говорив він — то вже таки они оба дурні. Відтак дуже розлютив ся і почав гавьбити вас та сказав, що найрадше зірвав би з вами всї зносини, аби ви его случайно не зарвали, коли весь маєток роздаєте поміж жебраків.

Лице Кароля стало блїде і понуре.

— Так, так — воркнув він — отже то такий пан. Ногою не поступлю — але то неможливе! Тоді ми не могли би більше бачити ся! Що тут дїяти?

Анна притулила ся нїжно до рамени любого.

— Нїчого Кароль — шепнула. — Бодай тепер ще нї. Нїчого, доки не будеш мати посади. Тимчасом забуде ся та історя, котра так вітця розятрила. Доки ти тут, приходи як звичайно.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).